Jsme sousedé KAMENICE

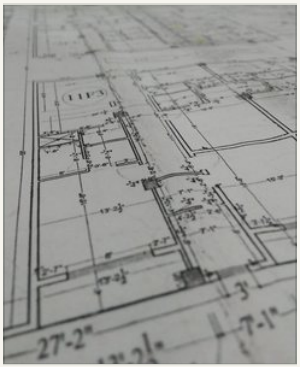
KAMENICE · PODZIM 2026
ZDARMA DO SCHRÁNEK

ČASOPIS O LIDECH, KTEŘÍ TU S VÁMI ŽIJÍ

Mezi námi

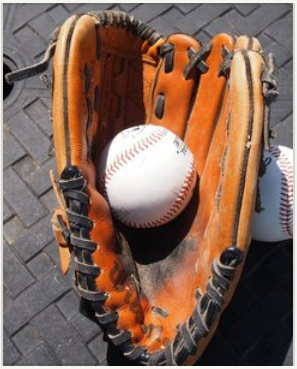
Lidé od nás. Jejich práce, životy a příběhy.

ÚVODEM

Možná je potkáváte každý den. Ale znáte je doopravdy?

Řezník, který třicet let poslouchal lidi u výčepu. Kovář, jehož bránu potkáte na hřbitově. Architektka z nejmenší osady. Vědec, který zkoumá lidský mozek. Manažerka, která obchoduje s koňmi po Evropě. Stavař z anglických elektráren. A muž, který vybudoval a prodal velkou tiskárnu.

Spojuje je jediné místo — Kamenice. Na následujících stránkách je poznáte trochu jinak: přes jejich práci, zkušenosti, záliby i příběhy, které je nakonec přivedly sem. Domů.

V TOMTO ČÍSLE

Jiří Topinka Těptín 03

Vladimír Hladík Ládví 07

Jiří Šajn Olešovice 11

Pavlína Šebestová Skuheř 15

Martin Těšitel Sídliště II 19

Ladislav Vyklický Kamenice 23

Dominika Uzlová Kamenice 27

Z Holešovic do Těptína

Z malé rodinné tiskárny v Holešovicích vybudoval jednu z **největších velkoformátových tiskáren v zemi** — billboardy, plachty, dekorace pro film i divadlo. V roce 2021 firmu prodal a energii přenesl tam, kde žije: do Těptína.

Vybudoval jednu z největších velkoformátových tiskáren v zemi, pak ji prodal a svou energii přesunul tam, kde žije: do Kamenice. Osm let seděl v obecní radě za vládnoucí hnutí KAM21. Měl na starosti dopravu a stál za vyjednáním obří rekonstrukce staré benešovské, kvůli které dnes půlka obce jezdí objížďkami. Teď radní **Jiří Topinka (60)** z koalice odchází. Do říjnových voleb vede nové uskupení „Jsme sousedé Kamenice“ jako kandidát na starostu. Ptali jsme se, proč po osmi letech ve vedení obce mluví o změně, co považuje za svou největší chybu i jak chce zkrotit obecní dluh.

Osm let sedíte v radě obce za KAM21, které Kamenici vede s pohodlnou většinou. Pár měsíců před volbami odcházíte a zakládáte vlastní uskupení. Proč ten náhlý řez?

Nebylo to rozhodnutí ze dne na den. Pod velkou část práce KAM21 se podepisuji i dnes — dostavěla se kanalizace téměř v celé obci, škola má nástavbu a novou jídelnu. Jenže postupně jsem zjišťoval, že se rozcházíme v představě, jak má obec fungovat dál. Jak otevřeně komunikovat s lidmi, jak plánovat peníze na víc než rok dopředu a jak srovnat priority mezi obřími projekty a těmi obyčejnými věcmi, které lidé řeší každý den. Když zjistíte, že věci, které považujete za zásadní, zevnitř zkrátka neprosadíte, máte dvě možnosti. Buď mlčet a vézt se, nebo to říct nahlas a nabídnout lidem alternativu. Vybral jsem si to druhé.

Zvenku se to dá číst i jinak. V roce 2022 jste byl sice zvolen, ale s nejnižším počtem preferenčních hlasů z vaší kandidátky.

Nezakládáte si vlastní stranu prostě proto, že uvnitř byste na starostu nedosáhl?

Tu matematiku samozřejmě znám. Ale kdyby mi šlo o funkci, bylo by mnohem pohodlnější zůstat v KAM21 — místo radního jsem měl prakticky jisté. Odejít a postavit z nuly nové uskupení je obrovské riziko. Můžu v říjnu skončit úplně mimo zastupitelstvo a všichni to uvidí. Do toho člověk nejde kvůli židli. Jde do toho jen tehdy, když je přesvědčený, že to má smysl.

MARATON SE STAROU BENEŠOVSKOU

Vaší hlavní agendou byla doprava. Rekonstrukce silnice na Prahu se letos v květnu skutečně rozjela. Jenže první, co dnes od lidí uslyšíte, jsou nadávky na objížďky. Nemáte pocit, že slavíte gól, ke kterému chybí druhý poločas?

Rozumím úplně každému, koho objížďky štvou. Sám tudy jezdím. Ale zkusím to říct celé: o generální rekonstrukci s krajem jsme jednali roky. Psali jsme urgence, jezdili na kraj, a to i ve chvílích, kdy se tam po volbách vyměnilo vedení a všechno začínalo nanovo. Starosta tomu jednou s nadsázkou řekl „permanentní bombardování kraje“. Byl to maraton. Ale bez něj by se dnes nekopalo a silnice by dál byla v havarijním stavu. Opravit ji bez uzavírek prostě nešlo. Co se ale dalo a mělo zvládnout lépe, je komunikace radnice s lidmi. Občané měli s mnohem větším předstihem vědět, kudy pojedou, jak bude jezdit autobus a co bude s dopravou u školy. Tohle si beru i jako vlastní lekci.

Udělal jste za těch osm let v radě nějakou vyloženou chybu?

Určitě víc než jednu. Ta největší asi byla, že jsem příliš dlouho věřil, že věci změním potichu zevnitř. Že stačí trpělivě argumentovat na radě. Dnes vím, že některé věci se bez veřejné debaty nepohnou. A podcenil jsem, jak moc lidem vadí, když se o rozhodnutích dozvídají pozdě, nebo oklikou z druhé ruky. To bych dnes dělal jinak od prvního dne.

> „Změna zvenčí většinou nefunguje. Kdo přijde na radnici bez zkušenosti, stráví dva roky zjišťováním, kde co drhne. Já to vím teď."

DLUH BLÍZKO HRANICE PRAVIDLA ROZPOČTOVÉ ODPOVĚDNOSTI

Pojďme k penězům. Obec dluží zhruba 94,5 milionu korun a její zadlužení se pohybuje blízko 60% hranice používané v pravidle rozpočtové odpovědnosti. Pro tyto rozpočty jste přece zvedal ruku i vy. Jak chcete voličům slibovat další investice, když je zadlužení obce už tak vysoké?

Nebudu se z toho vykrucovat — pod těmi rozpočty jsem podepsaný taky. Půjčovali jsme si na věci, které dávaly smysl, jako byla kanalizace nebo škola. Dluh sám o sobě není sprosté slovo, ve firmě jsem si na rozvoj také půjčoval. Problém ale nastává, když za dluhem není dlouhodobý plán. Proto říkám: nejdřív musíme udělat pořádek v prioritách. Musíme dotáhnout rozjeté projekty, neotvírat nové obří stavby na dluh a mnohem důsledněji jít po dotacích, tam máme velké rezervy. A hlavně — ke každé investici veřejně říct, kolik bude stát celá, a to včetně budoucího provozu. Neukazovat jen první etapu v důvodové zprávě, které běžný člověk nerozumí.

V Kamenici se diskutuje o změnách územního plánu a část obyvatel se obává zahušťování. Co s tím uděláte?

Kamenice je pořád vesnice a to je její největší hodnota. Nikdo se sem nestěhoval proto, aby za pět let koukal z okna na bytovky. Zároveň nejde všechno jen zabetonovat proti všem; obec potřebuje i místa pro školku nebo ordinace. Za mě platí tři věci: žádné zahušťování na úkor stávajících sousedů, maximální ochrana zeleně — a hlavně, o územním plánu se musí rozhodovat za bílého dne, s lidmi u stolu. Ne v dokumentech, které si nikdo nedokáže přeložit do lidské řeči. Příprava nového územního plánu už běží; považuji ji za klíčový úkol příštího vedení a chci, aby pokračovala otevřeně a se skutečným zapojením veřejnosti.

Když zmiňujete to „rozhodování za bílého dne“… Dlouhodobá výtka občanů zní, že úřední informace se člověk dozví hlavně ze soukromého facebookového profilu starosty. Oficiální obecní sítě koalice letos zamítla. Vy jste ale její součástí.

A právě tohle je jedna z věcí, kde se s dosavadní praxí zásadně rozcházím. Obec má komunikovat jako obec. Přes vlastní kanály, které nezmizí s koncem někoho mandátu a kde informaci najde i člověk, který nikoho osobně nesleduje. Web, zpravodaj, oficiální profil, rozumné upozornění do telefonu, když se zavírá silnice. Není to raketová věda ani to nestojí velké peníze. Je to čistě otázka rozhodnutí, že to tak chceme dělat.

CO SI RADNICE MŮŽE VZÍT Z TISKÁRNY

Z malé rodinné tiskárny v Holešovicích jste vybudoval jednu z největších velkoformátových tiskáren v zemi a tu pak výhodně prodal. Jdete do voleb s tím, že budete řídit obec jako firmu?

Kdo přichází do komunální politiky s heslem „budu to řídit jako firmu“, nepochopil podle mě ani firmu, ani obec. Z byznysu se dá přenést disciplína. Mít plán, termíny, vědět, kolik co stojí, a nést odpovědnost za výsledek. V tiskárně vám žádný zákazník nezaplatí za výmluvy. Co se ale přenést naštěstí nedá, je způsob rozhodování. Firmu můžete řídit rychle a direktivně, obec ne. Radnice hospodaří s penězi lidí, takže musí snést, že se jí koukají pod ruce, a musí umět naslouchat i těm, kdo s ní nesouhlasí.

Když zrovna neřešíte obec nebo práci, čemu věnujete čas?

S manželkou máme slabost pro psy. Při našich cestách do zahraničí jsme několikrát narazili na psy, kteří neměli domov nebo potřebovali pomoc, a rozhodli jsme se, že je tam nenecháme. Tři jsme už zachránili a adoptovali a čtvrtý je právě na cestě k nám. Asi už je to taková naše rodinná tradice. Když můžeme konkrétně pomoct, těžko se nám odchází s tím, že to udělá někdo jiný.

Proč by měl vlastně volič věřit ve změnu někomu, kdo byl osm let u moci?

Protože změna zvenčí většinou nefunguje. Kdo přijde na radnici bez zkušenosti, stráví dva roky zjišťováním, kde co drhne. Já to vím už teď. Vím, které projekty je třeba dotáhnout, vím, kde se ztrácí čas a kde peníze. Nenabízím ani křiklounský protest, ani bezhlavé pokračování v zajetých kolejích, ale třetí cestu. Lidé mě mohou soudit podle toho, co jsem pro obec opravdu oddřel, ne podle vzdušných slibů. A to je myslím poctivější nabídka než čistý štít, za kterým nic není.

VIZITKA

Jiří Topinka (60) žije v Těptíně.

V roce 2002 spoluzaložil tiskárnu MATRIX Media. Z malé rodinné firmy v pražských Holešovicích vybudoval jednu z největších velkoformátových tiskáren v ČR, kterou v roce 2021 úspěšně prodal skupině Euronova Group.

Dnes podniká prostřednictvím firmy **SMART MEDIA SYSTEM**.

Od roku 2018 je zastupitelem a radním obce Kamenice. V gesci měl mj. dopravu, bezpečnost a dotace.

Do říjnových voleb vede nové uskupení **Jsme sousedé Kamenice** jako kandidát na starostu. Je předseda a zakládající člen politického Hnutí **JSME SOUSEDÉ**.

MEZI NÁMI · LÁDVÍ · 02

Kov se nedá ošidit

Umělecký kovář z Ládví. Vykoval čtyřsetkilovou bránu kamenického hřbitova — skici k ní kreslil v reálné velikosti **1:1**. Je hasič a trenér.

Ve volbách v roce 2022 dostal druhý nejvyšší počet preferenčních hlasů v celé Kamenici — dokonce víc než starosta. Umělecký kovář z Ládví **Vladimír Hladík (43)** vykoval masivní bránu místního hřbitova a stál u zrodu kamenického fotbalu. Čtyři roky sedí v radě obce, kde má na starosti památky, pohřebnictví a bezpečnost. Teď ale spolu s Jiřím Topinkou opouští vládnoucí hnutí KAM21 a do podzimních voleb jdou pod hlavičkou nového uskupení „Jsme sousedé Kamenice". Ptali jsme se, co se muselo stát, aby dva radní odešli od vítězné značky, jestli si jako kovář na radnici nekove vlastní zakázky — a proč má obec s obřím dluhem utrácet miliony za hrobku šlechtického rodu.

Ve volbách 2022 jste dostal 948 hlasů. To byl druhý nejvyšší počet v celé Kamenici. Ty hlasy jste ale dostal na kandidátce KAM21. Teď odcházíte do nového uskupení. Neberete voličům něco, co vám dali k něčemu jinému?

Nad tím jsem přemýšlel opravdu hodně dlouho, protože ty hlasy neberu jako nějakou trofej, ale jako obrovský závazek. Dvakrát po sobě mě lidé vykroužkovali z pátého místa nahoru. Troufám si říct, že tehdy nevolili zkratku strany na plakátu, ale kováře z Ládví, kterého potkávají u školy, při sportovních příležitostech (fotbale) nebo na hřbitově, kde jsem koval vstupní bránu. Ten závazek si nesu s sebou. A právě proto teď odcházím. Kdybych zůstal sedět v pohodlné většině a mlčel u věcí, se kterými vnitřně nesouhlasím, teprve tehdy bych ty hlasy zradil.

Co konkrétně se tedy stalo, že odcházíte? KAM21 vládne pohodlně, vy jste byl jeho nejpopulárnější tváří hned po vedení.

Nebyla to rána pěstí do stolu. Spíš dlouhý seznam menších věcí, které se postupně sčítaly. Jak se rozhoduje o penězích na poslední chvíli a bez pořádného vysvětlení. Jak se s lidmi mluví, až když je vlastně hotovo. Já jsem zvyklý z dílny, že práci nejdřív detailně rozkreslíte, pak ji poctivě uděláte a nakonec za ní pevně stojíte. Tohle mi v posledních letech na radnici chybělo čím dál víc. Neodcházím od práce, kterou jsme udělali — odcházím od způsobu, jakým se tu rozhoduje.

S Jiřím Topinkou odcházíte společně. Kdo koho přemluvil?

Nikdo nikoho. Spíš jsme si při jednáních rady čím dál častěji vyměňovali pohledy typu „tohle snad nemyslí vážně?". Až jsme si jednoho dne řekli, že buď budeme dál jen kroutit hlavou, nebo s tím konečně něco uděláme. Jirka má obrovskou zkušenost s řízením firmy a vyjednáváním, já zase znám místní, sport a lidi z osad. Doplňujeme se. A hlavně se naprosto shodneme na tom, že sousedé mají o dění v obci vědět dřív, než se rozhodne, ne až potom.

KOVÁŘ, HROBKA A JEDNA NEPŘÍJEMNÁ OTÁZKA

Musíme se zeptat na rovinu. Jako radní máte v gesci památkovou péči, obec teď po etapách restauruje Ringhofferovu hrobku — a zadávala i restaurátorské práce na kovech. Vy jste kovář. Nekoval jste si tak trochu vlastní zakázku?

Ne. A jsem upřímně rád, že se na to ptáte, protože tahle otázka logicky visí ve vzduchu a je fér ji vyslovit nahlas. Přípravy zabraly pět let. Restaurování kulturní památky může provádět restaurátor s příslušným povolením Ministerstva kultury — a to já nemám, já jsem kovář a zámečník. Na zakázkách obce jsem se jako dodavatel nijak nepodílel a podílet nebudu, dokud sedím v radě nebo zastupitelstvu. Hlídám to u sebe přísněji než kdokoli jiný, protože vím, že by mi to lidé právem spočítali. Moje role u hrobky je jiná: rozumím kovu. Takže poznám, jestli je cizí nabídka poctivá a práce odvedená pořádně. To je pro obec výhoda, ne střet zájmů.

Monumentální kovanou bránu hřbitova jste ale dělal vy. Jak to tehdy bylo?

Brána vznikala od února 2019, kreslil jsem si na ni skici jedna ku jedné v reálné velikosti, aby proporce seděly přesně na místě. Váží čtyři sta kilo, je tři metry široká a úplně všechno na ní je ručně kované — spony, mříže i listy, které symbolizují Kamenici. Tenkrát jsem ještě nebyl radní, byl jsem jen řadový zastupitel a hlavně kovář, kterého oslovila možnost udělat pro svou obec něco, co tu po něm zůstane. Když se mě tehdy ve zpravodaji ptali, jak dlouho ta brána vydrží, řekl jsem: snad mnoho set let. A za tím si stojím.

> „Kov nepodvedete. Šlendrián je na něm vidět ještě po sto letech. Než začnete kout, musíte mít rozmyšlené, co děláte — pak už se nedá couvnout.“

Obec aktuálně dluží zhruba 94,5 milionu korun, což je těsně pod hranicí rozpočtové odpovědnosti. Proč by měla v takové situaci utrácet za hrobku šlechtického rodu?

Protože Ringhofferové zásadně ovlivnili průmyslový a stavební rozvoj Kamenice a okolí. Továrny, zámky, práce pro celé okolí. Hrobka s Myslbekovým krucifixem je to absolutně nejcennější, co tu po nich zbylo, a dlouho smutně chátrala. Ale naprosto rozumím podstatě té otázky: v době, kdy má obec takový dluh, se musí každá koruna obracet dvakrát. Proto říkám, že na památky si obec má sáhnout hlavně přes dotace a opravovat je po etapách, ne na úkor chodníků nebo nové školky. Památková péče není o tom utratit co nejvíc, ale nenechat vzácné věci spadnout. Zanedbaná údržba je ve finále vždycky dražší, to platí u brány, u hrobky i u silnice.

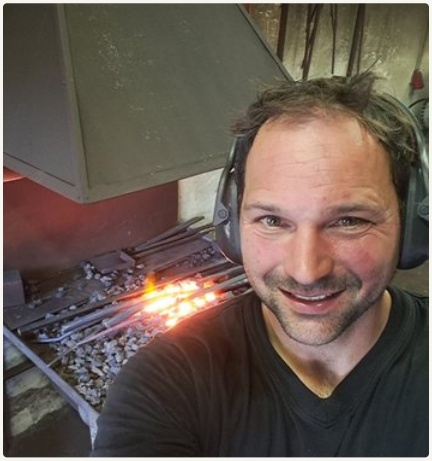
LOUKY, OSADY A SATELIT

V Kamenici se dlouhodobě vede debata o změnách územního plánu a obavách z necitlivého zahušťování zástavby. Vy žijete v Ládví — jak se na to díváte?

Osady jsou přesně to, co dělá Kamenici Kamenicí — Ládví, Těptín, Struhařov, každá z nich má svou svébytnou tvář. Jestli je proměníme v souvislou zástavbu na klíč, bude odtud jen další anonymní noclehárna u dálnice. Nejsem proti každému novému domu, sám vím, jak těžko dnes mladí hledají bydlení. Ale nejdřív musí platit jasná pravidla, pak teprve mohou přijít stavby. Probíhající příprava nového územního plánu je podle mě jeden z nejdůležitějších procesů, které bude příští zastupitelstvo řešit. Musí být projednaná s lidmi a musí chránit charakter jednotlivých částí Kamenice. Tam se fakticky rozhodne, jestli Kamenice zůstane vesnicí, nebo satelitem.

Vy sám jste ale čtyři roky členem rady, která tenhle stav v obci spoluvytvářela. Co byste dnes se sebereflexí udělal jinak?

Určitě jsem se měl ozývat hlasitěji a dřív — na radě i veřejně. Když je člověk nováček, má přirozenou tendenci věřit zkušenějším kolegům, že se věci zkrátka „nějak dělají“. Trvalo mi moc dlouho, než jsem si přiznal, že mlčení ve většině je taky rozhodnutí.

Úřední informace z radnice se občan často dozví primárně ze soukromého facebookového profilu starosty. Návrh na oficiální komunikační kanály navíc koalice letos na zastupitelstvu zamítla.

A tohle je přesně jedna z věcí, o kterých jsem mluvil na začátku. Obec musí informovat sama za sebe — webem, zpravodajem, oficiálním profilem, hlášením do telefonu. Ne přes něčí soukromý účet, který může kdykoliv zmizet. V novém uskupení to máme jako jednu z úplně prvních věcí, které chceme na radnici změnit.

CO NAUČÍ KOVADLINA A PÍŠŤALKA

Jste kovář s vysokoškolským titulem z tělovýchovy a působíte jako kondiční trenér. Co z toho se hodí na radnici?

Víc, než by se zdálo. Kovařina vás naučí obrovské pokoře a trpělivosti: kov nepodvedete, šlendrián je na něm vidět ještě po sto letech. Než začnete kout, musíte mít přesně rozmyšlené, co děláte — pak už se nedá couvnout. A trenérství? To je čistá práce s lidmi. Vedete děti, které se nechtějí hýbat, i dospělé, kteří chtějí mít výsledky hned. Naučíte se vysvětlovat, chválit, ale taky lidem říct nepříjemnou pravdu přímo do očí. Obojí mi na radnici slouží mnohem víc než jakákoli politická ideologie.

Zlí jazykové tvrdí: Dva radní, kterým přestalo vyhovovat KAM21, si postavili záchranný člun a chytře ho natřeli na „sousedství“. Proč vám mají voliči věřit?

Záchranný člun si staví ten, kdo se topí. My jsme oba měli absolutně jistá místa — Jirka v radě, já s druhým nejvyšším počtem hlasů v obci. Pohodlnější bylo stoprocentně zůstat na svých místech a nic nedělat. Věřit nám předem nemusí nikdo; stačí se reálně podívat, co jsme každý z nás v obci už odpracovali, a podle toho si v říjnu vybrat. Já jsem kovář. Zvykl jsem si, že se práce posuzuje až když je hotová, ne když je jenom slibovaná.

VIZITKA

Vladimír Hladík (43) je umělecký kovář a zámečník, žije v Ládví, kde vede dílnu **VH-Kov**.

Vystudoval FTVS UK, pracuje jako profesionální hasič u HZS Středočeského kraje.

Pro obec ručně vykoval masivní bránu hřbitova a logo základní školy. Částečně stál u zrodu samostatného kamenického fotbalu.

Zastupitelem je od roku 2018, od roku 2022 působí jako radní pro památkovou péči, pohřebnictví a bezpečnost. Občané ho v obou volbách svými preferenčními hlasy vynesli z 5. místa na špici kandidátky.

Do říjnových voleb kandiduje za nové uskupení **Jsme sousedé Kamenice**. Je bez stranické příslušnosti.

Zábavní centrum v Gruzii, elektrárny v Anglii

Řídil stavby na pražském letišti, zábavní centrum v Gruzii, tři vodní elektrárny na anglických řekách. Oblékal dres **české baseballové reprezentace**. Teď hledá domov u lesů Posázaví.

Řídil stavby od práce stavebního technika na mezinárodním letišti v Praze přes zábavní centrum v Gruzii až po vodní elektrárny na anglických řekách nebo energetické projekty na Slovensku. Oblékal dres **české baseballové reprezentace** — a poslední roky stavěl přímo v Kamenici: dohlížel na stavbu dětské skupiny Kamínek i novou Jednosměrnou ulici. V kamenické politice je **Jiří Šajn (50)** úplně nová tvář. Do říjnových voleb jde na kandidátce nového uskupení „Jsme sousedé Kamenice", které zakládají radní Jiří Topinka a Vladimír Hladík po odchodu z vládnoucí koalice. Ptali jsme se, proč se člověk z developmentu hlásí o roli hlídače developerů, kdo mu platil zakázky pro obec — a co si pětitisícová Kamenice může vzít z anglických elektráren.

V kamenické politice jste úplně nová tvář — nekandidoval jste v roce 2018 ani 2022, nikdo vás nezná ze zastupitelstva. Proč teď, v padesáti letech, vstupujete do politiky?

Protože jsem chod obce poznal natolik zblízka, že mlčet a jen přihlížet by mi přišlo alibistické a v rozporu s mým přesvědčením o korektním fungování napříč celým politickým spektrem v obci. Celý profesní život stavím a řídím projekty. Poslední roky jsem to dělal přímo pro Kamenici: jako manažer jsem spoluvedl výstavbu dětské skupiny Kamínek a revitalizaci Jednosměrné včetně kanalizace. Když pro obec pracujete z této pozice, vidíte ji zevnitř. Vidíte, co funguje, co se odkládá, kde se zbytečně ztrácí čas a hlavně kde je prostor pro zlepšení a zefektivnění celého investičního procesu. V jednu chvíli si řeknete — buď budu dál jen konzultant a dodavatel, který si své odpracuje, vezme honorář a jede domů, nebo ten svůj pohled a zkušenosti konečně zkusím přetavit aktivním řízením obce do reality. Vybral jsem si to druhé.

Proč zrovna s uskupením Jiřího Topinky a Vladimíra Hladíka? U nedávného názorového odklonu ve vládnoucím hnutí KAM21 jste nebyl, zjevně nemáte s nikým nevyřízené účty.

A přesně proto si myslím, že do toho týmu patřím. Nejsem součástí žádného z dosavadních táborů, nikdo mi tu v minulosti takříkajíc nešlápl na kuří oko a nikomu nic lidsky nedlužím, takže můžu věci posuzovat čistě věcně a nezaujatě. S Jirkou Topinkou jsme se potkávali pracovně kolem obecních projektů a zjistili jsme, že se shodneme na dvou naprosto základních věcech: obec má s lidmi více mluvit dřív, než o něčem rozhodne, a rozvoj obce musí mít pevná, striktní a férová pravidla. Když mi řekl, co chystá a požádal mě během našich diskusí o pomoc, naše spolupráce byla pro mě jasným krokem. Nebral jsem to jako vstup do sporu jedné strany proti druhé. Beru to jako šanci přenést své profesní zkušenosti do konkrétní práce pro obec a její obyvatele.

ZE STAVENIŠTĚ NA KANDIDÁTKU A NEPŘÍJEMNÁ OTÁZKA

Musíme se zeptat na rovinu. Říkáte, že jste pro obec řídil stavbu školky a ulice. V jaké roli přesně — a kdo vás platil?

Zcela otevřeně: obec si mě najala jako externí technický dozor stavebníka (TDS). To je naprosto běžná praxe, protože menší radnice prostě nemá vlastní lidi na každodenní řízení staveb v hodnotě desítek milionů. Všechno je veřejně dohledatelné ve smlouvách obce. Podobné věci rád řeším otevřeně a na rovinu a považuji za správné, že se na ně ptáte. Placený jsem byl za reálně odvedenou práci podle smlouvy, ne za politické názory. A výsledek si může každý zkontrolovat: Kamínek se v září otevírá dětem a Jednosměrná je hotová.

Když ale ve volbách uspějete, budete jako zastupitel rozhodovat přesně o takových zakázkách, jaké jste dosud sám dostával. Jak tomuhle střetu zájmů zabráníte?

Není to úplně tak, jak to říkáte, nejsem developer, ani stavební firma, pracuji jako technický „advokát" pro svého klienta, někdy je to soukromý investor, někdy obec, nebo město. Jednoduchým pravidlem, které dobře znám z velkých firem: dokud budu v zastupitelstvu, nebudu se ucházet o žádnou placenou práci pro obec a zdržím se rozhodování všude, kde bych mohl mít osobní zájem. Tečka. Moje znalost tvorby cen a postupů v povolovacích procesech, tenderech, přípravě staveb a realizaci má totiž obci nově sloužit k tomu, abychom uměli profesionálně posoudit, zda je nabídka dodavatele férová a reálná. Ne vždy je nejlevnější nabídka ta nejvýhodnější, ale to je právě o dobrém nastavení podmínek pro výběr dodavatelů. Obec, která má ve svém týmu člověka schopného profesionálně řídit významné investice, má při jednání s dodavateli a investory výrazně silnější pozici. Do této kategorie patří právě i kvalitní příprava kontribučních podmínek pro zájemce, kteří chtějí působit na území obce, tyto podmínky navíc budou přijatelné pro celé spektrum politické reprezentace obce a budou schopné přežít i více volebních období.

PYTLÁK HAJNÝM?

Celý profesní život se pohybujete ve stavebnictví a developmentu. Teď kandidujete s hlavním tématem „ochrany obce před developery". Není to trochu jako pytlák, který se hlásí o místo hajného?

Zní to tak — a právě proto to může fungovat! Vím úplně přesně, jak developer uvažuje, jak počítá výnos z metru čtverečního a kde u jednacího stolu hledá slabá místa obce. Developer není automaticky protivník obce. Je to zpravidla velmi dobře připravený profesionální partner, který přirozeně hájí ekonomické zájmy svého projektu. A právě proto musí být stejně dobře připravená i obec. Problém nastává ve chvíli, kdy obec nemá jasná a předvídatelná pravidla. Pak vstupuje do jednání ve výrazně slabší pozici, i kdyby na radnici byla sebevětší dobrá vůle. Já nejsem proti výstavbě. Jsem proti výstavbě bez pravidel, jasných limitů a kvalitního plánu rozvoje.

> „Co ošidíte v přípravě projektu, to zaplatíte na stavbě dvakrát. U řízení obce to platí úplně stejně, ne-li ještě více vzhledem k dlouhodobému charakteru jejího rozhodování.“

Co tedy konkrétně znamená váš programový bod „férová kontribuce developerů“?

Jednoduchá, veřejná a pro všechny naprosto stejná pravidla. Kdo chce v naší obci stavět a logicky na tom vydělat, musí přispět předem dohodnutým dílem na to, co jeho projekt obci způsobí potenciální zátěž nebo přínos. Tedy přispět na místa ve školce a ve škole, na kanalizaci, na silnice a zeleň, stručně na kvalitní a dlouhodobě udržitelný růst kvality života v naší obci. Nechci tu vidět individuální dohody za zavřenými dveřmi, u kterých nikdo neví, proč jeden investor platí tolik a druhý platí méně, nebo neplatí nic. To, co jde z kapes developera do obecní kasy, musí odpovídat rozvojovému plánu, za který je pak obec zodpovědná po desítky let.

V Kamenici se dlouhodobě diskutuje o dalším rozvoji a změnách územního plánu. Současně se dál mění stavební legislativa. Co je podle vás jako stavaře v této situaci nejdůležitější?

Termín a podoba probíhajících změn stavební legislativy se stále vyvíjejí, avšak pro obec je územní plán totéž co pro stavbu projektová dokumentace, bez ohledu na to, jaká stavební pravidla zrovna platí. Já jsem za život viděl dost staveb, které byly zahájeny s nekvalitní přípravou a ošizeným projektem — a vždy to nakonec skončilo nedodržením základních časových parametrů projektu, odklonem od schváleného rozpočtu a někdy i na celkové kvalitě realizace.

Probíhající příprava nového územního plánu, který má chránit charakter naší obce i jejích částí, je pro mě jedním z nejdůležitějších procesů příštího volebního období. Musí pokračovat za účasti kvalifikovaných lidí a musí být srozumitelně představována všem obyvatelům obce. Ne proto, že to zní hezky do novin, ale protože poctivě projednaný plán je právně odolnější a vytváří předvídatelnější podmínky pro další rozhodování.

Z METROSTAVU PŘES GRUZII DO ANGLIE

Ve vašem životopise stojí Metrostav, zábavní centrum v Gruzii a dokonce tři vodní elektrárny na anglických řekách. Co z toho se dá reálně použít v pětitisícové obci ve středních Čechách?

Mnohem víc, než by se zdálo. Velké nebo náročné projekty vás naučí dvě zásadní věci. Zaprvé extrémní pokoru k přípravě: na anglické elektrárně nemůžete v půlce stavby zčistajasna zjistit, že jste zapomněli na rybí přechod. Všechno musí být promyšlené předem, včetně scénářů, co všechno se může pokazit. V Anglii je jiný způsob veřejného projednání, ale kompetentní instituce jsou za svá rozhodnutí zodpovědné a zároveň je mnohem větší odpovědnost developerů a zhotovitelů vůči férově nastaveným a dohodnutým podmínkám. Lidsky řečeno není tam prostor pro lidovou tvořivost, „ohýbání“ stavebního povolení a developer zodpovídá za to, že se neodchyluje od povoleného záměru. Na počátku mě to jako stavaře zdržovalo a komplikovalo to naše naplánované postupy, ale dnes vím, že kvalitní příprava je nejlevnější pojistka proti nekorektnímu chování. Pětitisícová obec není menší výzva, je to zkrátka jiná výzva — každé své rozhodnutí tu potkáte druhý den u pekaře. O to víc musí být připravené a komunikované.

Hrál jste baseball za českou reprezentaci, jezdil jste na mistrovství Evropy i do USA. Co vám dal tenhle sport?

Baseball je strategická, silová a krásná týmová hra: na pálce stojíte proti nadhazovači úplně sami, ale doběhnout domů můžete jen a pouze díky spoluhráčům. To je mimochodem docela přesný popis komunální politiky, jak jí rozumím. A taky mě sport naučil, že existují nejen výhry, ale i prohry. V reprezentaci a nejen tam občas prohrajete se silnějšími soupeři mnohdy z celého světa s různou strategií hry a jde jen o to, co si z toho vezmete jako ponaučení do dalšího zápasu. Má zkušenost je, že prohra vám dá mnohdy více než výhra a tím myslím celý život, nejen sport. Kdo se neumí poučit z proher a chyb, ten jen těžko vyhraje u stolu při vyjednávání se silnými byznysovými hráči.

JAK SE HRAJE ZA KAMENICI

Jak dlouho vlastně v Kamenici žijete a co vás sem přivedlo?

V Kamenici jsem vlastně úplně nový. Rád bych se zde usadil natrvalo a přiblížil se tak mé srdcové záležitosti krásných lesů v Posázaví.

Otevřenější komunikace a spolupráce s opozicí — to před volbami slibuje úplně každý. Co konkrétně si pod tím máme představit u vás?

Tři velmi hmatatelné věci. Podklady k zastupitelstvu budeme zveřejňovat s předstihem a v podobě, které rozumí normální člověk. Ne jako třicet stran nesrozumitelných příloh. U každé větší investice zavedeme „veřejnou kartu projektu“ — přehledný list: co se staví, proč, s jakým přínosem pro obec a hlavně kolik to bude stát obec. Zatřetí, opozici vítáme jako reálnou roli pro přijímání rozhodnutí, která budou trvalá s přesahem přes jedno volební období. Ne proto, že jsme tak milí, ale protože kontrola a rozhodování napříč celým politickým spektrem zajistí potřebnou kontinuitu. Ve firmách tomu říkáme pravidlo čtyř očí; na radnici to platí dvojnásob, protože tam hospodaříme s cizími penězi.

Strávil jste teď roky na obecních stavbách. Co tu podle vás funguje naopak dobře? Ať náš rozhovor není jen o kritice.

Je tu spousta skvělých věcí! Základní infrastruktura se za poslední roky reálně posunula — kanalizace je skoro všude, škola se úžasně rozšířila a dětská skupina Kamínek se právě otevírá. A bylo by nefér vydávat tyhle projekty jen za úspěch politiků. To, že na ně obec má prostředky a dokáže je realizovat, je také výsledkem práce lidí na úřadě a především fungující obce a jejích obyvatel, kteří tu žijí, pracují a vytvářejí její hodnotu. A to hlavní: obec podle toho, co jsem viděl, má potenciál žít ve skvělé atmosféře. Spolky, hasiči, fotbal, sousedské akce, to je k nezaplacení, to se nedá naprojektovat ani koupit. Moje komentáře nemíří kriticky k tomu, co se v Kamenici skvělého udělalo, ale jak se o tom rozhoduje a jak se to komunikuje opozici a lidem: mnohdy pozdě, potichu a bez dlouhodobého rozvojového plánu a to je právě to co chceme změnit k lepšímu.

Proč by lidé měli dát na podzim hlas člověku, kterého většina z nich zatím vlastně vůbec nezná?

Nemají mě volit jen proto, že mě znají od vidění nebo jsme spolu někdy prohodili pár slov o problémech a podnětech ke zlepšení v Kamenici. Každý si může reálně ověřit, jak vypadají projekty, na kterých jsem profesně pracoval. Zajděte se podívat na Kamínek, projděte se po nové Jednosměrné — to jsou moje skutečné reference, ne papírový billboard. A kdo si o tom chce popovídat, toho upřímně zvu: budeme teď před volbami obcházet všechny části obce a já budu stoprocentně u toho. Neznámá tvář má totiž jednu obrovskou výhodu — nemusíte jí nic dopředu odpouštět nebo konfrontovat s minulostí, ale můžete ji jednoduše poměřit s odvedenou prací.

VIZITKA

Jiří Šajn (50) se narodil v Praze do stavařské rodiny. Vystudoval stavební průmyslovku a VOŠ v oboru oceňování nemovitostí.

Profesní zkušenosti získal mimo jiné v Metrostavu, budoval lokální energetická zařízení, vedl výstavbu velkého zábavního centra v Gruzii, podílel se na realizaci tří vodních elektráren ve Velké Británii a koordinoval realizace městského mobiliáře pro hl. město Prahu.

Je bývalým členem **české baseballové reprezentace**, účastníkem Mistrovství Evropy a turnajů v USA.

V posledních letech se jako projektový manažer vedle dalších profesních projektů podílel také na obecních investicích v Kamenici — mimo jiné na výstavbě dětské skupiny **Kamínek** a revitalizaci ulice Jednosměrná.

Do říjnových voleb kandiduje za nové uskupení **Jsme sousedé Kamenice**. Je členem Hnutí **JSME SOUSEDÉ**.

MEZI NÁMI · SKUHEŘ · 04

Dům nekončí plotem

Architektka a urbanistka. Vedla pražskou knihovnu materiálů **matériO**, ve studiu FURTFUTUR navrhuje domy. Žije ve Skuhři, jedné z nejmenších částí Kamenice, a dívá se na místa jinak.

Vystudovala architekturu a urbanismus na ČVUT, vedla pražskou knihovnu materiálů **matériO Prague** a přednášela o nich na UMPRUM. Ve svém studiu **FURTFUTUR** navrhuje domy, interiéry i občanské stavby. Žije ve Skuhři, jedné z nejmenších částí Kamenice, kam dosud nevede obecní kanalizace. **Pavlína Šebestová (39)** teď vstupuje do komunální politiky.

Architekti do komunální politiky většinou nechodí — raději se naplno věnují své profesi, než aby seděli na hlučném zastupitelstvu do půlnoci. Proč vy ano?

Dlouho jsem to viděla podobně. Jenže pak mi došlo, že nejdůležitější projekt, který se v Kamenici právě teď chystá, žádné architektonické studio samo nenakreslí — územní plán obce. Roky pomáhám svým klientům budovat jejich nové domovy, ale dům nekončí plotem. Když je špatně a nekoncepčně navržená obec kolem vás, nezachrání to dokonalá dispozice ani moderní fasáda. A když pozoruju, jak se tu dnes o územním plánu a výstavbě debatuje — peticemi, právníky a nekonečnými hádkami na Facebooku — vidím, že u stolu chybí někdo z oboru, kdo umí číst reálné výkresy a překládat je do normální lidské řeči.

Architektka, která hlasuje o územním plánu, rozhoduje vlastně i o svém vlastním trhu. Jak nám zaručíte, že si nejdete hlídat svůj byznys?

To je fér otázka, ptala bych se na totéž. Pokud bych byla do zastupitelstva zvolena, nechci a nebudu brát od obce Kamenice žádné placené zakázky — projekty, studie ani konzultace. A pokud by se projednávala věc, která by se mohla týkat některého z mých klientů, řekla bych to veřejně a do rozhodování se nezapojovala. Zároveň je potřeba říct, že moje práce opravdu nestojí na tom, kolik se toho v Kamenici postaví. Zakládám si na promyšleném návrhu, který nejen reflektuje potřeby investora, ale vhodně zapadá i do kontextu okolí. A právě proto mi záleží na tom, aby se obec nerozvíjela chaoticky, po jednotlivých parcelách a bez ohledu na dopravní, školské nebo technické kapacity. Přelidněná a neprostupná Kamenice není dobrá ani pro obyvatele, ani pro architekta, který zde tvoří.

SPORY O ZÁSTAVBU

Debata o dalším rozvoji Kamenice a zahušťování zástavby vyvolává mezi částí obyvatel obavy. Vy sama profesně působíte v architektuře a výstavbě. Na čí straně v této složité debatě jste?

Nevnímám to jako spor mezi lidmi, kteří chtějí stavět, a lidmi, kteří nechtějí nic měnit. To je podle mě příliš zjednodušené. Já nejsem proti výstavbě. Jsem proti tomu, aby se stavělo bez rozmyslu. Obec není jen naleziště lukrativních parcel. Je to složitý organismus, velmi citlivý na vnější zásahy — máte tu určitou kapacitu škol, silnic, vody i krajiny. Dokud není jasné, kolik toho obec ještě unese a kde přesně se tyto zásahy projeví, je každá izolovaná změna územního plánu sázkou do loterie. Rozumím občanům, kteří podepisují petice. Podle mě často ani nebojují proti samotné výstavbě, ale proti tomu, že nevidí jasná pravidla a nemají jistotu, že někdo opravdu sleduje širší souvislosti. Kdyby se o rozvoji obce mluvilo otevřeněji, srozumitelněji a s včasným zapojením veřejnosti, nemuselo by tolik věcí končit peticemi a vzájemnou nedůvěrou.

> „Územní plán je nejdůležitější projekt obce. V Kamenici se o něm léta debatuje jen hádkami na Facebooku. U stolu chybí odborníci."

V souvislosti s novelou stavebního zákona zaznívají obavy, že bez nového územního plánu se „zastaví každá volná louka". Vy ten zákon znáte z praxe. Přehánějí?

V principu je to oprávněná obava. Pokud se územní plán dlouhodobě jen vrství dílčími změnami, jako ten náš, ztrácí se celková koncepce i předvídatelnost rozhodování. A právě to je naprosto zásadní. Obec s kvalitním, aktuálním a dobře odůvodněným územním plánem má mnohem silnější nástroj pro řízení svého rozvoje.

Může jasněji říct, kde má další výstavba smysl, kde ji lze podmínit doplněním infrastruktury a kde je naopak potřeba chránit krajinu, veřejný prostor, prostupnost území nebo charakter zástavby. Nejde jen o to, co se smí postavit na jedné konkrétní parcele, ale jak se všechna tato rozhodnutí v součtu podepíšou na kvalitě života nás všech. Připravit poctivý územní plán je práce na několik let. Jeho příprava už probíhá a musí pokračovat odborně a se zapojením lidí. A z praxe vím, že bez zapojení občanů to nepůjde. Pokud se s podněty lidí pracuje včas a otevřeně, může to předejít soudním sporům, odvoláním a zbytečným průtahům.

Obec se chystá upravit Ringhofferovo náměstí jako nové centrum. Podle čeho jako architektka poznáte dobré náměstí?

Dobré náměstí podle mě pozná každý, i bez odborného vzdělání. Je to místo, kde se člověk cítí dobře a má chuť se na chvíli zastavit, i když tam zrovna nic nepotřebuje. Z odborného hlediska jde hlavně o lidské měřítko, dostatek zeleně a stínu, kvalitní povrchy, dobrý mobiliář, bezpečný pohyb pěších a živý parter — vstupy, výlohy, kavárnu nebo ordinaci lékaře. Tedy služby, které sem přirozeně přivádějí lidi. K tomu patří i parkování, ale nesmí náměstí ovládnout tak, jak to vidíme dnes. Kamenice nikdy neměla klasické historické centrum, a právě proto je budoucí podoba Ringhofferova náměstí tak důležitá. Nejde jen o estetickou úpravu jednoho prostoru, ale o vybudování nového srdce obce. U tak významného projektu nestačí jen hezká vizualizace. Potřebujeme kvalitní zadání, zapojení veřejnosti a transparentní výběr návrhu — ideálně formou architektonické soutěže.

ZE SKUHŘE JE VIDĚT CELÁ KAMENICE

Bydlíte ve Skuhři — jedné z nejmenších částí obce, kam dosud nevede obecní kanalizace. Jak se žije na okraji Kamenice?

Krásně a klidně. Právě klid, příroda nadosah a silná identita místa jsou důvody, proč jsme si Skuheř před deseti lety vybrali jako svůj domov. Zároveň ale vnímám, že na potřeby okrajových částí se při rozhodování od stolu z centra někdy snadno zapomíná. Kanalizace se dostavěla skoro po celé obci, ale na Skuheř zatím nedošlo. Autobus, chodníky nebo základní služby jsou tu méně samozřejmé než v centrálnějších částech obce. Neříkám to ukřivděně. Beru to jako realitu, kterou zažívá řada okrajových osad. Kamenice zkrátka není jedno kompaktní sídlo, ale soubor různých míst s odlišným charakterem a potřebami. Ne všechny potřebují totéž, ale všechny by měly být brány vážně a se stejnou péčí.

Obec uvažuje o malé poliklinice. Vy jste menší zdravotnická zařízení už navrhovala. Je to reálný projekt pro obec, která zrovna dluží skoro 95 milionů?

Reálné to je, ale jen pokud se na to půjde chytře. V architektuře platí, že kvalitní realizace stojí na poctivém a pečlivě připraveném zadání. Zdravotnická zařízení mají specifické nároky na dispozici, hygienu, bezbariérovost, technické zázemí, parkování i možnost budoucích úprav. Je potřeba také ověřit, jaké zdravotnické služby v Kamenici opravdu chybí, kteří lékaři by měli zájem zde působit a jaké mají provozní požadavky. Ať už je investorem kdokoli, nelze řešit jen cenu stavby, ale i dlouhodobou ekonomiku provozu. Kdo bude prostory využívat, za jakých podmínek, jak se bude provoz financovat a zda se dá projekt rozdělit do etap nebo využít dotace. To považuji za základní předpoklad úspěchu.

KRÁSNÉ, PRAKTICKÉ, ÚSPORNÉ

Vedla jste matériO Prague — pražskou knihovnu materiálů. Co si pod tím má obyčejný člověk představit a k čemu je to dobré v politice?

Představte si místo, kde si místo knih prohlížíte a osahováte reálné vzorky inovativních materiálů. matériO Prague propojuje výrobce, architekty, designéry a inovátory s materiály budoucnosti — nejde jen o vzorky, ale i o konzultace, rešerše, výstavy a vzdělávání. Pro mě to byla velmi cenná profesní zkušenost. Denně jsem řešila, jak složité technické informace vysvětlit architektům, studentům, firmám i lidem z úplně jiných oborů. Musíte pochopit podstatu, vybrat to důležité a přeložit odborný jazyk do řeči, které druhá strana porozumí. A to je zkušenost, která se hodí i v komunální politice. Zastupitelstvo často nepracuje s jednoduchými tématy — územní plán, technická infrastruktura, veřejné zakázky, rozpočty. Důležité je nejen tomu rozumět, ale umět vysvětlit občanům, co konkrétní rozhodnutí znamená pro jejich každodenní život.

Jste architektka, která voličům de facto říká „musíme tu méně stavět a zahušťovat". Nebojíte se, že vás lidé, kteří chtějí v obci naopak bydlet, nepochopí? Mladí v Kamenici vlastní bydlení neseženou.

Já ale neříkám „méně stavět". Říkám „stavět promyšleněji". A to je velký rozdíl. Zahušťování samo o sobě není špatně. Naopak, urbanistické principy velí raději rozvíjet už zastavěné nebo dobře obsloužené části obce než dál ukrajovat z krajiny. Problém nastává ve chvíli, kdy se zahušťuje bez koncepce — po jednotlivých parcelách, bez návaznosti na dopravu, školu, školku, kapacity infrastruktury a charakter místa. Pokud chceme, aby mladí lidé měli v Kamenici vůbec šanci bydlet, megalomanskými projekty s vysokou cenovkou jim příliš nepomůžeme. Potřebujeme se bavit o pestřejší nabídce bydlení: menších bytech, dostupném nájemním bydlení, bydlení pro mladé rodiny nebo seniory. Nejde o to Kamenici zakonzervovat, ale o to, aby se rozvíjela promyšleně, v přiměřeném měřítku a nikdy ne na úkor lidí, kteří tu už žijí.

Pokud v říjnu s kolegy uspějete, co ze svých záměrů uděláte jako první?

Začala bych tím, co považuji za základ kvalitní rozvojové koncepce obce. V první řadě bych se chtěla aktivně zapojit do už probíhající přípravy nového územního plánu a zasadit se o to, aby vycházel z reálných podkladů — o dopravě, školách, technické infrastruktuře, krajině i možnostech dalšího růstu. A od počátku se skutečným zapojením veřejnosti! Zadruhé se zasadím, aby klíčové projekty obce procházely architektonickou soutěží, která pomůže detailně definovat zadání a nabídne vícero úhlů pohledu. A v neposlední řadě bych chtěla otevřít téma obecního architekta — ne jako funkci pro sebe, ale nezávislého odborníka, který bude dlouhodobě pomáhat kultivovat kvalitu veřejného prostoru bez ohledu na to, kdo zrovna řídí radnici.

VIZITKA

Vystudovala obor architektura a urbanismus na Fakultě architektury **ČVUT** v Praze.

Vedla pražskou knihovnu materiálů **matériO Prague** zaměřenou na inovativní a udržitelné materiály.

Vyučovala odborný dvousemestrální předmět Materiologie na pražské UMPRUM.

Založila vlastní architektonické studio **FURTFUTUR**, ve kterém navrhuje stavby pro bydlení, interiéry, občanské stavby i menší zdravotnická zařízení. Dlouhodobě se zabývá efektivní dispozicí mikrobytů, sociálního bydlení a modulárních staveb.

Žije v části obce Kamenice–Skuheř.

V komunální politice dosud nikdy nepůsobila; v říjnových volbách kandiduje za nové uskupení Jsme sousedé Kamenice.

U výčepu jsem slyšel všechno.

Třicet let řeznická živnost, léta rodinná restaurace U Těšouna. Nedávno podnikání přibrzdil, aby měl víc času na rodinu, a od září vaří dětem ve **školní jídelně**.

Třicet let drží živnost na řeznictví a uzenářství, s rodinou vedl oblíbenou restauraci **U Těšouna** na Želivci, kde se denně potkávala půlka Kamenice. Nedávno se ale rozhodl podnikání přibrzdit, aby se mohl starat o nemocnou manželku, a od září vaří pro místní děti v kamenické školní jídelně. V politice je **Martin Těšitel (56)** úplně nová tvář.

Jste řezník, léta jste byl hospodský, v politice jste úplně nová tvář. Proč do toho v šestapadesáti letech najednou jdete?

Padesát šest let jsem se politice celkem úspěšně vyhýbal. Jenže když třicet let obsluhujete lidi, dříve či později přestanete rozlišovat mezi jejich a svými starostmi. U nás v hospodě jsem denně slyšel, co lidi trápí — nekonečné objížďky, kapacita ve školkách, co bude s centrem Kamenice. Já jsem na to celá léta jen přikyvoval. Nedávno se mi ale změnil život. Moje paní má vážnější zdravotní potíže, a kdo zná gastronomii, ten ví, že vlastní hospoda je práce na čtyřiadvacet hodin denně. Musel jsem zatáhnout za ruční brzdu, rodina musela dostat přednost. Hospodu jsme zavřeli a já od nového školního roku nastoupil k nám do Kamenice jako kuchař ve školní jídelně. A právě tahle životní změna mi dala impuls. Už nechci jen poslouchat, co je kde špatně. Chci s tím zkusit něco reálně udělat.

Když se ohlédnete za těmi roky u výčepu, co Kamenici podle vašich zkušeností žere nejvíc?

Jednoznačně objížďky kvůli staré benešovské. Lidi nadávali kudy chodili, i když většina z nich jedním dechem uznala, že ta silnice už byla na odpis a opravit se musela. Pak je to nová výstavba. Starousedlíci se bojí, že Kamenice nenávratně přestane být vesnicí, a mladí si zase stěžují, že tu nemají kde bydlet. Obojí je vlastně pravda a obojí se občas řešilo u stejného stolu. A úplně nejčastěji padala věta: „Proč se to zase dozvídáme tak pozdě?“ O uzavírce, o vodě, o čemkoli. Lidé nechtějí od radnice zázraky. Chtějí zkrátka jen vědět, co se děje, dřív, než se to začne dít.

Vaše restaurace stála na Želivci — formálně už na katastru Sulice, ne Kamenice. Kde jste vlastně celou tu dobu doma?

Doma jsem stoprocentně v Kamenici, bydlím tady na Sídlišti II. Hospodu jsme měli kousek za cedulí. Tenhle kraj je prostě takový, hranice obcí jsou nakreslené na papíře, ale reálný život je úplně propojený. Moji hosté byli z Kamenice, ze Sulice, z Kostelce, děti chodí přes katastry do jedné školy. Mimochodem právě proto si myslím, že obce tady musí víc spolupracovat — rýma ve školce, plná čekárna u doktora ani zpožděný autobus se na hranici katastru nezastaví.

Do Kamenice jste se přistěhoval před zhruba dvaceti lety. Starousedlík vám řekne: Jsi náplava, co nám tu do toho mluvíš. Co mu na to odpovíte?

Že má částečně pravdu — nenarodil jsem se tu. Ale náplava je podle mě ten, kdo sem přijede jen večer přespat a život žije v Praze. My tu žijeme, známe lidi jménem a víme, kdo si dává guláš bez cibule. Kořeny v obci nejsou o rodném listu, ale o tom, co tu po vás zůstane. A upřímně — velká část dnešní Kamenice jsou lidi, co sem přišli za posledních dvacet let. I ti si zaslouží, aby za ně na radnici někdo mluvil.

ŘEMESLO BEZ ŠIZENÍ

Živnostenský list na řeznictví máte od roku 1996 — letos rovných třicet let. Co vás to řemeslo za tu dobu naučilo?

Že se prostě nedá šidit. Šizenou uzeninu nebo šizenou kuchyni zákazník pozná hned. Šizenou správu obce poznáte třeba až za deset let — když začne padat to, co se kdysi mělo udělat pořádně, ale někdo to odflákl, aby ušetřil. A taky mě živnost naučila nestěžovat si. Živnostník nemá na koho ukázat prstem.

Když je něco špatně, je to moje vina a moje starost. Kdyby takhle uvažovala každá radnice, vypadá spousta obcí jinak.

Obec teď dluží přes 94 milionů korun. Co k tomu řekne člověk, který musel provést rodinný podnik covidem a vlnou obřího zdražování?

Nebudu si hrát na makroekonoma, od toho jsou v našem týmu jiní. Řeknu, jak jsme krize v gastru přežili my. Věděli jsme naprosto přesně, co kolik stojí, a nekupovali jsme nic, na co jsme předem neměli plán, jak to zaplatíme — a to i pro případ, že by půl vsi najednou přestalo chodit na obědy. Dluh není hanba, když za ním něco hmatatelného stojí, kanalizace a naše škola za to určitě stály. Ale obec s takto vysokým zadlužením si už nesmí dovolit jediný projekt „od oka". V kuchyni říkáme, že víš, co kupuješ a proto víš, co servíruješ. To bych chtěl odteď jasně slyšet u každé obecní investice.

Léta jste patřil mezi místní podnikatele. Nebudete na radnici hájit především jejich zájmy?

Zájmy podnikatelů v Kamenici — to je místní pekárna, kadeřnictví, autoservis nebo zelinář. To není žádná temná lobby, to jsou sousedi, co tu dávají práci místním a drží obec živou. Já teď sice svůj byznys kvůli rodině zavřel a vařím dětem, ale vím přesně, co živnostníci potřebují, úplně bude stačit, aby jim radnice neházela klacky pod nohy.

U PIVA SE MLUVÍ, NA RADNICI SE HLASUJE

Kritizovat u piva umí každý. Radnice je ale jiná disciplína: rozpočty, vyhlášky, složitá řízení. Proč si myslíte, že na to máte?

Máte naprostou pravdu, u piva je po třetím kousku každý ministr. Jenže já nekandiduju na starostu ani na hlavního účetního. Nabízím dvě věci: selský rozum a to, že vím, co si lidi doopravdy myslí — a nemám to z nějaké papírové ankety, ale z tisíců večerů za výčepem. V našem týmu jsou lidé, co skvěle umějí číst rozpočty a stavební projekty. Jirka Topinka řídil obrovskou firmu, Jirka Šajn staví velké stavby celý život. Jenže každá dobrá kuchyně potřebuje taky někoho, kdo průběžně ochutnává a nebojí se říct, že je to přesolené. A to budu na radnici já.

Bydlíte na Sídlišti II. O osadách a satelitech mluví před volbami každý — o sídlišti přímo v centru ale skoro nikdo. Jak se tam žije?

Sídliště je takový obrovský paradox Kamenice. Na nejmenším prostoru tu bydlí nejvíc lidí, a přitom se o něm mluví úplně nejmíň. Přitom právě tady bylo loni při tom hrozném požáru na Sídlišti I vidět, co je to sousedství doopravdy. Neuvěřitelná vlna pomoci, lidé okamžitě přispívali do sbírky a nikdo se neptal, kdo je tu starousedlík a kdo je takzvaná náplava. Tenhle lidský kapitál obec má, ale radnice s ním neumí pracovat.

SOUSEDÉ OD VÝČEPU A ZE ŠKOLY

Proč by měl někdo volit bývalého hospodského a nově kuchaře ze školy?

Protože na rozdíl od kariérního politika nemůžu nikam utéct. Politik po volbách klidně zmizí nebo se schová za zamčené dveře úřadu. Já léta stál na očích lidem za výčepem a teď mi budou pro změnu koukat pod ruce vaše děti ve školní jídelně. Větší a přímější kontrolu nad člověkem už nevymyslíte. A taky chci jít na radnici proto, že za ty roky s lidmi jsem se naučil jednu věc, která dnešní politice zoufale chybí: člověk má mnohem víc poslouchat, než mluvit.

Pokud v říjnu se sousedy uspějete, co uděláte jako první?

Budu se tvrdě držet toho, čemu rozumím. Zasadím se o to, aby obec do půl roku uměla lidem říkat věci dopředu a srozumitelně, a aby si na radnici všichni zvykli, že se s lidmi mluví průběžně, ne jen jednou za čtyři roky před volbami. A jednu věc udělám tak jako tak, ať ty volby dopadnou jakkoli: uvařím celému novému zastupitelstvu — vítězům i poraženým — pořádný guláš. Půlka sporů v téhle obci je totiž jen z toho, že spolu lidi už neumí mluvit normálně, ale jen přes úřední papíry a Facebook.

VIZITKA

Je vyučený řezník. Řemeslnou živnost v oboru řeznictví a uzenářství drží nepřetržitě **od roku 1996**.

S rodinou dlouhé roky provozoval oblíbenou restauraci **U Těšouna** na Želivci. Tu nedávno z vážných rodinných důvodů (péče o nemocnou manželku) uzavřel.

Od nového školního roku nastupuje jako **kuchař do školní jídelny** v Kamenici.

Žije na Sídlišti II v Kamenici, kam se přistěhoval před dvaceti lety.

V komunální politice dosud nikdy nepůsobil, nikdy se neucházel o státní či obecní peníze ani dotace.

V říjnových volbách kandiduje za nové uskupení Jsme sousedé Kamenice. Je bez stranické příslušnosti.

Muž, který zkoumá mozek a doma v Kamenici sní o rybníku na koupání

Patří ke světové špičce ve výzkumu lidského mozku — Akademie věd, centrum **BIOCEV**. Přesto říká, že nejlepší je ten kontrast, když večer zavře dveře laboratoře a je z něj opět obyčejný soused.

Celý profesní život zkoumá lidský mozek. **Prof. MUDr. Ladislav Vyklický, Ph.D., DSc. (71)** vede oddělení buněčné neurofyziologie v Akademii věd ČR a působí v centru **BIOCEV**. V Kamenici ale žije úplně obyčejný život — a jak sám říká, politické ambice nemá. Přesto se jeho jméno letos objevilo na kandidátce „Jsme sousedé Kamenice“. Ptali jsme se proč, co může vědecký způsob uvažování přinést obci a proč by si ze všeho nejvíc přál pořádný rybník na koupání.

Pane profesore, vaše práce je pro laika téměř sci-fi. Zjednodušeně řečeno zkoumáte molekulární „přepínače“ v mozku. Co si pod tím máme představit?

V našem oddělení Buněčné neurofyziologie se zabýváme tím, jak spolu nervové buňky v mozku komunikují. Zkoumáme takzvané NMDA receptory. Můžete si je představit jako drobné brány nebo spínače na povrchu buněk, které jsou naprosto klíčové pro to, abychom se dokázali učit a abychom si pamatovali. Zkoumáme jejich strukturu a to, jak na ně působí různé látky, konkrétně neurosteroidy.

Za tento výzkum jste v roce 2019 dostal Čestné uznání ministra zdravotnictví. K čemu vaše objevy v praxi slouží?

Když tyhle mozkové spínače fungují správně, je všechno v pořádku. Pokud je ale jejich funkce narušena — ať už kvůli genetické mutaci nebo jiným vlivům — může to vést k vážným onemocněním, jako je schizofrenie, neurodegenerace, různé formy epilepsie nebo vzácné poruchy nervového vývoje. Ve spolupráci s chemiky hledáme a testujeme nové látky, které by dokázaly tyto porouchané receptory „opravit“ nebo správně nastavit. Je to běh na dlouhou trať, ale s reálnou šancí lidem v budoucnu pomoci.

Vaše jméno je v české vědě pojem. Váš otec byl slavný neurofyziolog, ředitel Fyziologického ústavu. Jméno Vyklický nosí i další generace vědců. Byla to pro vás v mládí jasná volba, nebo spíš úděl?

Určitě vás formuje prostředí, ve kterém vyrůstáte, ale cestu si nakonec musíte vyšlapat sami. Věda se nedá dělat z donucení nebo jen kvůli jménu. Musí vás fascinovat ten moment, kdy v laboratoři přijdete na něco, co před vámi ještě nikdo na světě nevěděl. Měl jsem štěstí na skvělé mentory, ať už tady, nebo během stáží ve Spojených státech a v Německu u profesora Sakmanna, nositele Nobelovy ceny.

Když se člověk pohybuje ve světové vědě, jak vnímá ten kontrast, když se večer vrátí domů do Kamenice?

Právě ten kontrast je na tom to nejlepší. Věda je globální, nezná hranice, řešíte problémy na molekulární úrovni a komunikujete s celým světem. Ale život je lokální. Když přijedu domů, chci mít klid. Kamenice je pro mě místem, kde žiji rád.

V Kamenici se ale zjevně nejen rekreujete. Jak hodnotíte sousedskou akci „Dejte věcem druhou šanci“?

Víte, můžete mít laboratoře a patenty, ale nakonec žijete v nějaké komunitě. Když je možnost udělat něco smysluplného pro sousedy a dát věcem druhý život, vítám to. Dobrá obec podle mě není jen radnice, ale setkávání se a možnost udělat něco pro druhé.

Tím se dostáváme k překvapení. Vaše jméno figuruje na kandidátce „Jsme sousedé Kamenice“. Rozhodl jste se stát politikem?

(usmívá se) Ani náhodou. Politické ambice nemám vůbec žádné a nejsem typ člověka, který by obcházel domy, točil kampaňová videa na sítě nebo se někde předváděl.

Proč do toho tedy jdete?

Již v minulosti jsem využil svoji zkušenost s publikační činností jako člen redakční rady Zpravodaje z Kamenice, a proto mne oslovil současný radní Jirka Topinka. Vyhodnotili jsme, že to, na co jsem zvyklý — rozhodovat se na základě racionální analýzy dat, nikoli emocí nebo dojmů, a zodpovídat se za každou korunu z grantů — je něco, co mohu týmu nabídnout. Budu fungovat v zákulisí. Jsem taková pojistka, že věci budou dávat smysl.

Jak by podle vás měla Kamenice vypadat za deset let?

Moje vize je obyčejná. Dobré školy a dobré cesty. Zní to jako samozřejmost, ale ruku na srdce, zabere to spoustu práce, než to bude fungovat dokonale. Obec nepotřebuje vzdušné zámky, potřebuje kvalitní základy pro život.

Dobře, ale kdybyste měl neomezenou moc a mohl prosadit hned zítra jednu jedinou věc, čistě podle sebe. Co by to bylo?

(začne se smát) Udělal bych jeden pořádný rybník. A k tomu jedno zásadní pravidlo: Pouze na koupání! Žádné složitosti. Prostě místo, kde si lidé v létě odpočinou. To by mi ke štěstí v Kamenici úplně stačilo.

VIZITKA

Prof. MUDr. Ladislav Vyklický, DrSc., žije v Kamenici.

Vede oddělení buněčné neurofyziologie v **Akademii věd ČR** a v centru BIOCEV.

Za výzkum získal **Čestné uznání ministra zdravotnictví (2019)**. Stáže v USA a u nositele Nobelovy ceny prof. Sakmanna.

Za šestadvacet let stihla žít v několika světech

Řídila sportovní stáj v Belgii, dnes dělá marketing a eventy pro **Praga Cars** a buduje mezinárodní startup pro prodej koní. Nejmladší tvář — úplně jiná energie.

Řídila sportovní stáj v Belgii, stala se nejlepší finanční poradkyní ve svém týmu a dnes pracuje jako marketingová a eventová manažerka pro prestižní značku **Praga Cars**. Souběžně buduje mezinárodní startup pro prodej koní. V kamenické politice je **Dominika Uzlová (26)** úplným nováčkem. Do říjnových voleb jde na kandidátce nového uskupení „Jsme sousedé Kamenice“ jako jeho nejmladší tvář a expertka na komunikaci.

Jste marketingová manažerka v nadnárodní firmě, obchodujete s koňmi v Evropě i v USA. A v šestadvaceti letech vstupujete do lokální politiky. Co vás k tomu vede?

Právě to srovnání s mojí prací. Když pracujete v mezinárodním obchodu nebo děláte marketing pro prémiovou značku, naučíte se jednu základní věc: váš klient musí mít vždycky perfektní servis, musí mít včas přesné informace a musíte s ním umět otevřeně mluvit. A občan není nic jiného než klient radnice. Platí daně a za to očekává servis. Jenže když pak přijdu domů do Kamenice, vidím radnici, která s lidmi komunikuje hůř než průměrný český e-shop. Informace o objížďkách se dozvídáme na poslední chvíli z Facebooku, věci se řeší za zavřenými dveřmi. Rozhodla jsem se kandidovat, protože mám energii a vím, jak se moderní komunikace a organizace dělá.

Nebudeme chodit kolem horké kaše. Konkurence nepochybně řekne: Je jí šestadvacet, o fungování radnice, o zákonech a vyhláškách neví vůbec nic. Jak na to odpovíte?

Že mají vlastně pravdu. Neznám čísla paragrafů. Ale od toho jsou v našem týmu zkušení matadoři, stavaři a radní, jako je Jirka Topinka, Jirka Šajn nebo Vláďa Hladík. Já jim nebudu radit, jak se staví kanalizace nebo jak se tvoří územní plán. Můj úkol je jiný. V byznysu se vás na věk nikdo neptá, tam se tvrdě počítají jen reálné výsledky. Dva roky jsem řídila provoz sportovní stáje v Belgii, vedla jsem tým lidí v cizojazyčném prostředí a naučila jsem se pracovat pod obrovským tlakem. Kamenici nabízím tenhle drajv, tah na výsledek a to, že propojím tvrdou práci starších kolegů směrem k mladým lidem tak, aby tomu každý konečně rozuměl.

Jako úplně největší problém Kamenice označujete právě „komunikaci obce“. V čem je podle vás ten hlavní průšvih?

V tom, že tu žádná skutečná komunikace ze strany úřadu neexistuje. Komunikace přece není to, že starosta napíše ze svého soukromého profilu na Facebooku, že se zítra někde kope. Co lidé, kteří sociální sítě nemají? Co senioři? Radnice musí mít profi strategii. Musí mít přehledný web, funkční aplikaci, srozumitelný zpravodaj a jasně daná pravidla, kdy a jak dává lidem vědět o věcech, které ovlivní jejich život. Informace nemůže být výsada pro ty, kdo sedí na internetu a náhodou si toho všimnou, ale základní služba obce.

OD PRAGA CARS KE KAMENICKÝM SOUSEDŮM

Pracujete jako event manažerka, tedy organizátorka akcí, pro Praga Cars. Jak se dá tahle korporátní zkušenost přenést do pětitisícové obce?

Obec nejsou jen zabetonované chodníky a rozpočty. Obec jsou hlavně lidi, kteří v ní žijí a potřebují se potkávat. Když umíte zorganizovat klientský event nebo velkou kampaň, umíte zorganizovat i komunitní život v obci. Umíte oslovit sponzory, zkoordinovat spolky, nastavit program tak, aby bavil mladé rodiny i starousedlíky. Mám zmapované místní podniky i spolky a vím, že tu máme obrovský potenciál pro to dělat víc společných akcí, které dají lidem důvod vyjít z domu ven a poznat se se svými sousedy.

Žijete v Kamenici zhruba šest let. Jak vlastně vnímáte to rozdělení na „starousedlíky“ a „nové obyvatele“?

Tohle škatulkování nemám vůbec ráda. Já jsem sice „nová“, ale Kamenici jsem si vybrala, vytvořila jsem si k ní obrovskou citovou vazbu a mám to tu upřímně ráda. Znám spoustu lidí z obou táborů — ze stáje, z fitka, z obchodů. Zjistila jsem, že noví i ti, co tu žijí padesát let, chtějí vlastně to samé. Chtějí bezpečné cesty do školy pro svoje děti, nechtějí trčet v kolonách, chtějí si mít kam zajít a chtějí vědět, co s obcí bude za pět, či deset let.

> „V byznysu se vás na věk nikdo neptá, tam se počítají výsledky. Neznám nazpaměť paragrafy, od toho máme v týmu starší kolegy. Já nabízím drajv a moderní komunikaci.“

Zmiňujete silnice. Vedle práce se intenzivně věnujete koním, dokonce budujete startup zaměřený na jejich mezinárodní prodej. Není jedním z vašich motivů jít na radnici zkrátka to, že si tam chcete vylobbovat lepší podmínky pro koňáky?

(Smích) To určitě ne, na to radnici opravdu nepotřebuju. Ale je pravda, že koně mě k jednomu velkému problému v obci přivedli, a tím je bezpečnost a ohleduplnost na silnicích. Ať už jedete na koni, na kole, jdete pěšky s kočárkem po okraji silnice, kde chybí chodník, tak často doslova uskakujete před auty. Doprava v Kamenici je kvůli opravě staré benešovské v hrozném stavu, tvoří se kolony, řidiči jsou nervózní a zkracují si cestu. To je věc, která se dotýká nás všech. Mě s koněm a ostatních maminek s kočárky. Bezpečnost na komunikacích se tu zkrátka musí začít řešit systematicky.

Proč jste se spojila zrovna s Jiřím Topinkou a jeho týmem?

Protože Jirka je pro mě přirozený lídr. Nemá potřebu hrát si na to, že všemu rozumí nejlépe. Ví, v čem je jeho síla — strategické řízení, vyjednávání s krajem. A ví, co mu naopak chybí. Proto si k sobě vzal zkušeného řemeslníka Vláďu Hladíka, experta na stavby Jirku Šajna a vzal si i mě, protože mu na rovinu umím říct: „Jirko, s těmi lidmi se musí komunikovat úplně jinak a moderněji, tohle už dneska nefunguje.“ Nejsme kopírky jednoho názoru. Jsme tým, kde se nebojíme si věci vyříkat a každý z nás doplňuje toho druhého.

CO BUDE PO VOLBÁCH

Mladá holka z marketingu jde do politiky. Neskončíte hned po volbách jen jako paní, co lepí plakáty a spravuje obci Instagram?

Kdo mě zná, ví, že bych nikoho nenechala, aby mě odsunul jen k lepení plakátů. Moje role v týmu je sice teď v kampani táhnout komunikaci, postavit sítě a dělat eventy, ale po volbách chci přesně tyhle dovednosti uplatnit systémově na radnici.

Pokud se dostanete v říjnu na radnici, co tam začnete z pozice vašich témat dělat?

Provedu kompletní audit toho, jak obec dnes mluví s lidmi. Zasadím se o to, abychom zavedli opravdu moderní, rychlé a profesionální komunikační kanály pro všechny generace. A začnu aktivně pracovat na organizaci komunitních akcí a propojování místních spolků tak, abychom do Kamenice dokázali stáhnout i peníze od partnerů zvenčí. Budu dělat to, co dělám v byznysu: starat se o to, aby byl klient — občan — spokojený a věděl, že jsme tu pro něj.

VIZITKA

Pracuje jako marketingová, klientská a eventová specialistka ve společnosti **Praga Cars**, kde se stará o řízení kampaní, péči o klienty a organizaci mezinárodních eventů.

Souběžně buduje vlastní startup v oblasti mezinárodního prodeje koní.

Dříve se úspěšně pohybovala ve finančním poradenství a dva roky řídila provoz mezinárodní sportovní stáje v **Belgii**.

Mluví plynule anglicky.

V Kamenici žije zhruba šest let.

V říjnových volbách kandiduje za nové uskupení Jsme sousedé Kamenice. Je členkou Hnutí **JSME SOUSEDÉ**.

POTKEJME SE OSOBNĚ

Kde nás potkáte

Zastavte se a popovídejte si s námi. **Bez objednání, bez formalit.** Speciální setkání jsou zvýrazněná.

15. 9. — **Nová Hospoda**
Potkejte nás na Nové Hospodě
15:00–18:00

16. 9. — **U Billy**
Potkejte nás u Billy
15:00–18:00

18. 9. — **Ládví**
Sousedská procházka Ládvím
17:00–19:00

19. 9. — **U Billy**
Před Podzimními slavnostmi
09:00–12:00

22. 9. — **U Billy**
Potkejte nás u Billy
15:00–18:00

24. 9. — **Nová Hospoda**
Potkejte nás na Nové Hospodě
15:00–18:00

26. 9. — **Kamenice**
Něco se chystá. A bude to mít chuť.
15:00–18:00

30. 9. — **U Billy**
Potkejte nás u Billy
14:00–18:00

1. 10. — **Mladá Kamenice**
Neformální setkání
18:00–20:00

2. 10. — **U Billy**
Potkejte nás u Billy
14:00–18:00

3. 10. — **Po stopách Přemysla Pittra**
Připojíme se k veřejnému pochodu
start 9:30

7. 10. — **U Billy**
Potkejte nás před volbami
15:00–18:00

8. 10. — **U Billy**
Ještě na slovíčko před volbami
15:00–18:00

Potkejme se.

Rozhovor na papíře je jen začátek. Přijďte si s námi popovídat osobně.

Bez objednání, bez formalit. Sousedé se sousedy.

AKTUÁLNÍ TERMÍNY A PODROBNOSTI

jsmesousedekamenice.cz/akce

Naskenujte a nezmeškejte žádné setkání.

KOMUNÁLNÍ VOLBY · 9.–10. ŘÍJNA 2026

VOLTE ČÍSLO

Jsme sousedé Kamenice

Zadavatel: Hnutí JSME SOUSEDÉ · Zpracovatel: Hnutí JSME SOUSEDÉ
Neprodejné, zdarma do schránek · jsmesousedekamenice.cz

A pak se stejně všichni vracíme domů.